

含羞草

Wang Fu

MIMÓZA

Wang Fu azt mondta:

Két mesterem volt a festészet művészetében.
 Az egyik pontosan azt festette le, amit látott;
 a másik meg azt látta meg, amit a természet *később* hozott létre.
 Mindenki az ő nagyságukat csodálta,
 engem irigyeltek, hogy tanítványukká fogadtak.
 Szerintem mind a két mester hazudott.
 Én magamat festem bármibe, amit látok.
 Nem akarom magam álcázni, nem akarok elmenekülni.
 Nincs mi elől.
 Folyton a halált festem.

Wang Fu így fejezte be, de szerintem az életet akarta mondani.

Wang Fu, hiába sietsz – mondtam neki.

Amiért rohansz, folyvást előttem van,
 talán egy mérföldre, talán egy lépésre,
 de mindig előttem. Sosem éred el.
 Amit elérsz, az csupán ecseted, a kifeszített
 selyem, ami mögött ott a teljes valóság;
 de mire eléred – nem lesz több, mint egy festmény.
 Miért is futsz? Hol vagy te?

Wang Furól annyi mindent megtudtam,

el is határoztam, megosztom vele.

Nem hallgatott meg.

Kinevetett.

Megvert.

Nem is emlékszem, melyiket tette, de az bizonyos,
 a tudásom nem is róla szól, talán csak magamról,
 és azokról, akik mindenfélét híresztelnek felőle.

Wang Fu, olyan jó volt veled, mikor találkozunk újra?
Soha.
De szeretném.
Képtelenség. Az a találkozó már nem te leszel,
és akivel találkozni vélsz, már nem Wang Fu.
De azért emlékezhetünk majd?
Azt igen. Legjobb beszélgetéseink végül is mind azok.

Wang Fu, ne légy oly nagyra, figyelnek.
Ne az égre nézz, nem a Magasságos, nem az Örökkék,
még csak nem is alattad, amiből éjjel
meglátsz olykor álmaidban, hogy mi lesz veled.
A benned létező figyel, miközben másra gondolsz,
miközben leköt munkád, s nem érsz rá semmire –
akkor is figyelnek, mert csupa figyelem vagy:
benned az anyag létezése a legfőbb figyelem.
Töltsd ki önmagad, magára néz a világegyetem.

Wang Fu vagyok – és nem marad semmi, ha egyszer sem éltem,
de ha csak egyszer is – valami örökké megmarad.
*Állandóan ez a panta rhei téma. Félő, hogy már
beleragadsz ebbe* – szólt ekkor valaki. Máskor mást mondott.
Folyvást mondanak valamit, mert azt hiszik, verbalizált
tudatuk lenne a szó, bár erről is vitáznak.
A küzdés mindenek atyja, a mozgás ellentéteken át,
ahogy a moccanatlanság is világlényeg – inkább fogom
ecsetem, és állóképet festek magamról pontosat,
ahogyan gyors kezem a selyem előtt csúszik.

Wang Fu – hát kell neked a folyamatos önmeghatározás?
Ha nem bízom magamban, akkor kell, mert kihatározom magam
a világból, úgy kapaszkodom belé, mintha eltaszítanám;
és mire sikerül ez, megérkezik a büntudat, mert elkülönültem,
és igyekeznék vissza, ezzel meg mintha eltaszítana.
Akkor minek mindez? Nem lenne egyszerűbb ezek nélkül?
Lehetséges, ha nem merülnek föl bennem kérdések, ha ott
és úgy vagyok, mint a keresztények szerint ősük a Paradicsomban.
De én kertemben nézek föl a Holdra, és tudom nevemet,
és annyi mindennek szeretném tudni nevét és miértjét,
hogy ennek folytán állandóan meg kell határoznom magamat.
Egy ideje úgy gondolom – így mutakozom be mindannak, mit befogadok.

Wang Fu – szóltam neki –,
 először látlak és örülök neked.
Hisz tegnap is láttál és azelőtt is, napra nap.
 Wang Fu, először látlak, és úgy örülök, akár
 a kisgyermek vagy az őrült, akinek csupán
 a pillanat létezik. Hát nem erre tanítottál?
Élj a pillanatban, éld meg, de ne felejtsd,
mert az összes eddigi annak része.
 Ezek szerint nem lehet önfeledten örülni.

Wang Fu, mi volt veled a felnőttkor előtt?
Jobbára elfeledtem. Ami eszembe jut, az egykori
felnőttek nekem mesélte történetek a gyerekkorról.
Még születésem sem tudom, elhiszem csupán;
ami később jött, más arányokban szállta meg
szívem, mint ahogy ildomos lett volna. Ezért eredeti
voltam kamaszoknak, mértéktelen és szeretetétes.
Zavarba ejtő időszak, semmiképp se halott.
Sokat foglalkoztam a halállal, az őszinteséghez kellett.
Most már az élettel foglalkoznék, de nem értek hozzá.
Emlékezni szeretnék, de jobbára mások meséi igazak.

